

Bar Mitzvah cu Rahela Welch

George Schimmerling

א בגדה הוזה טי כ ל מ
נ ס ע פ צ ק ר ש ת

Era în 1976 iar eu mă apropiam vijelios de vârsta de 13 ani, vîrstă absolut obișnuită pentru alte etnii, dar nu în iudaism, unde acea vîrstă este o adevărată piatră de hotar în ceea ce privește viața religioasă. Căci la această vîrstă copilul devine matur. Pe mine nu mă atrăgea prea tare perspectiva maturității iar ideea însușirii învățăturilor biblice venea în contradicție cu ceea ce învățasem pînă atunci la activitățile de pionieri de pe atunci că religia e opiul popoarelor. Cu alte cuvinte așteptam cu oarece teamă împlinirea vârstei de 13 ani.

Simțindu-mi angoasele, ai mei au apelat la nenea Herbert, un prieten de familie, cunoscător în ale iudaismului și bun psiholog. A venit la noi acasă cu o cărțuție ce semăna a dicționar, dar în care literele nu erau nici latine și nici chirilice. Erau niște litere complicate din acelea pe care le văzusem doar în cărțile de rugăciune ale bunicii. Îmi spune nenea Herbert că acelea sunt literele alfabetului ebraic, pe care noi îl vom învăța de-acum literă cu literă, pentru a ne putea pregăti cum trebuie de Bar Mitzvah. La auzul acelei vești am adoptat o atitudine ușor trîndavă, un pic indolentă, afirmînd că Vechiul Testament nu este nicidecum cartea mea preferată. Nenea Herbert a zîmbit și a spus că e cea mai răspîndită carte din istorie, mai citită decît cărțile lui Jules Verne sau *Cei trei mușchetari* ai lui Dumas. Sincer, nu m-a convins. Îmi căzuse și o pericopă complicată pe care trebuia să o învăț, pericopa VeYețe în care erau prezente cîteva personaje masculine, Esau sau Iacob, dar tonul îl dădeau personajele feminine Lea și Rahela. Rahela - am spus eu ca trezit dintr-o lungă hibernare – Rahela e ca

Raquel Welch! La Capitol rula filmul Cei Trei Mușchetari – cu Raquel Welch în rolul principal. Da, exact, ca Rahela Welch - a zis nenea Herbert cu un zîmbet șagalnic. Știi că și Rahela Welch e tot... de-a noastră ?

Niciodată Biblia nu mi s-a părut mai sexy decît în acel moment. O și vedeam cu ochii minții pe Rahela Welch păzind oile lui Laban, încălțată cu niște cizmulițe din piele de miel cu franjuri și în niște pantalonași micuți si ademenitori de blue jeans și deodată religia nu mi s-a mai părut opiul popoarelor.

Atunci mi-a promis nenea Herbert că atunci cînd vom avansa destul în alfabet pînă la litera zet care în limba română e la sfîrșitul alfabetului, dar în ebraică are anumite conotații pe care doar cei care trec Bar Mitzvah le înțeleg, îmi va arăta și o poză dintr-o revistă - din aia pe care adolescenții și-o pun sub pernă si adorm apoi fericiți.

Preț de cîteva săptămîni m-am aruncat în studiul limbii ebraice cu o fervoare ludică. Dar din cîte îmi amintesc la litera z n-am ajuns niciodată. Între timp nenea Herbert mi-a povestit și despre zeul acela blond care jucase în filmul Spartacus. E tot de-al nostru. Originar din Rusia și îl cheamă de fapt Issur Danielovici Demsky pe numele din buletin. Dar pentru că Issur Danielovici Demsky nu încapă pe ecran, fie el și ecran lat, i s-a spus mai simplu Kirk Douglas. Și mai e și Dustin Hoffmann. Și mulți alții.

Știam deja că la festivitatea de Bar Mitzvah, atunci cînd domnul rabin, așa cum se obișnuiește, mă va întreba ce cadou îmi doresc, nu-i voi cere pace mondială sau alte dorințe puerile. Tot ce-mi doresc e să scriu o scrisoare cu destinația Hollywood, în patru rînduri. **Doamnei Rahela Welch. Să știi că am pășit în fascinanta lume a adulților prin pericopa care poartă numele Tău.** În ebraică, bineînțeles. Și nici măcar nu trebuia să mă folosesc pentru asta de parșiva literă z .

1977. Am deja 14 ani. După tradiția iudaică sunt bărbat, așa că mă pot confrunta cu crudul adevăr pe care l-am aflat întîmplător din revista Cinema. Raquel Welch nu e ... nu e de-a noastră! O cheamă de fapt Raquel Tejada și e

de-a lor. Dintr-o familie de focoși sud-americani. Eu trebuie să mă mulțumesc cu Issur Danielovici Demsky și cu Dustin Hoffman, ceea ce nu e deloc puțin. Iar Bar Mitzvah? Nu s-a mai ținut. Poate că ai mei au ajuns la concluzia că religia e într-adevăr opiul popoarelor. Sau poate că trăiam vremuri în care nu făcea bine să fii văzut ieșind dintr-o sinagogă. Sincer nu mi-a părut rău. Fără Rahela Welch, întreaga poveste nu mai avea nici un farmec.